

Καπετάνιε που ατενίζεις το υψηλό σου πεπρωμένο
είδες άραγε ποτέ σου το ναυτάκι το καημένο;
Από διάφορα λιμάνια βγήκες ανανεωμένος
μα η γυναίκα αυτού του δόλιου λέει πως είναι πεθαμένος.

Ιθάκη, Ιθάκη, Ιθάκη
στο σπίτι μου θέλω να γυρίσω.
Ιθάκη, Ιθάκη, Ιθάκη
στο σπιτάκι μου θέλω να πάμε.
Φοβάμαι, φοβάμαι, φοβάμαι.

Οι δικές σου οι αγωνίες ως και μένα μ' ακουμπούσαν
αλλά στη δική μου θλίψη οι θεοί χασκογελούσαν.
Καπετάνιε ο θάνατός σου κάνει πλούσιους κληρονόμους
μα αν πεθάνουν οι δικοί μου θα φοφήσουνε στους δρόμους.

Ιθάκη, Ιθάκη, Ιθάκη
τι μαύρες φουρτούνες περνάμε.
Ιθάκη, Ιθάκη, Ιθάκη
στο ουράνιο μας σπίτι να πάμε.
Γυρνάμε.

Καπετάνιε δεξιότηχνη είναι το έργο που σε σώνει
αλλά σκέψου και για μένα που ο φόβος με πλακώνει,
ένας φόβος που με κάνει να γελώ και να λυπάμαι
μα αν υπάρχει ακόμα ο κόσμος είμαι έτοιμος και πάμε.

Ιθάκη, Ιθάκη, Ιθάκη
στο σπίτι μου θέλω να γυρίσω.
Ιθάκη, Ιθάκη, Ιθάκη
στο σπιτάκι μου θέλω να πάμε.
Γερνάμε, γερνάμε, γερνάμε.